

AL
press

edice
KIOKAN

NORA
ROBERTSOVÁ

*Kde
končí
řeka*

NORA
ROBERTSOVÁ

Kde
končí
řeka

edice
KIOKAN

Copyright © 1999 by Nora Roberts
Translation © Soňa Tobiášová, 2002
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu RIVER'S END
přeložila Soňa Tobiášová
Redakční úprava Jana Pleskotová
Grafická úprava obálky Helena Kočí
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., FrýdekMístek,
v edici Klokán, 2002
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7543-757-0

Mamince a tátovi.

Díky, že jste moji.

*V hloubi lesa krásný stín,
já ale sliby vyplním
a dál se vydám před spaním
a dál se vydám před spaním...*

ROBERT FROST

Prolog

Netvor se vrátil. Páchl po krvi a hrůze.

A ona neměla na vybranou. Musela utíkat, tentokrát přímo k němu.

Zázračný zelený les, který dřív považovala za svou svatyni, se změnil v noční můru. Majestátní stromy už nepřipomínaly velkolepost přírody, ale působily jako past, v níž ona mohla uvíznout, ale on se dobře skrýt. Třpytivý mechový koberec se jí na jednu lepil k botám jako bažina. Rozrážela křehké kapradiny, klopýtala o nahnilá polena. Prostor kolem ní i v ní začal vyplňovat děsivý zelený stín, jenž šeptal její jméno.

Lišvy, láska moje, budu ti něco vyprávět...

Několikrát vzlykla a znovu prožívala ten starý strach a pocit ztráty. Krev na jejích rukou už studila jako led.

Začalo pršet. Dešťové kapky bubnovaly do větví a na mechchem obrostlých kmenech se měnily v pramínky. Svět zavoněl vlhce, přezrále a hladově.

V tu chvíli zapomněla, zda je oběť, nebo lovec. Jen instinktivně tušila, že v útěku je její spása.

Budťo najde ona jeho, anebo on ji. Pak bude konečně po všem. Jen se nesmí zachovat jako zbabělec. A pokud je na světě aspoň trochu spravedlnosti, muž, kterého miluje, bude ještě naživu.

Sevřela jeho krev v pěsti a držela se jí jako poslední naděje.

Rychlými kroky rozrážela mlžný opar. V hrudi, ve spáncích i konečcích prstů jí bušilo srdce pekelným rytmem.

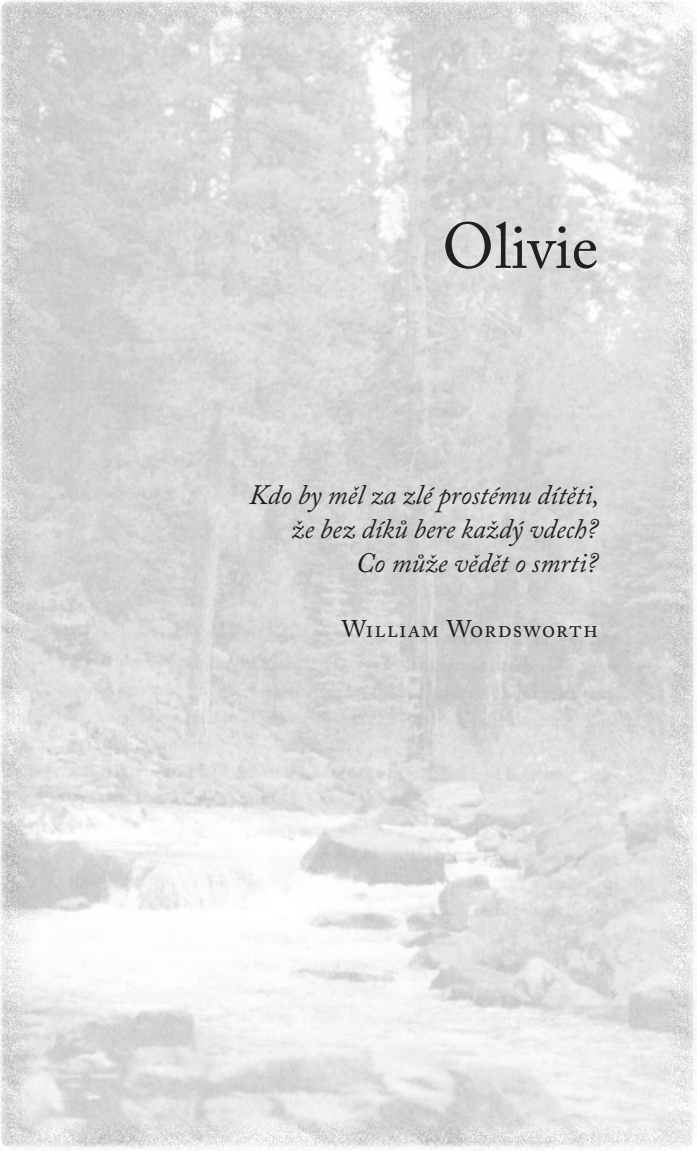
Nad hlavou zaslechla praskot, a když uskočila, dopadla na zem větev zatížená vodou, větrem a časem.

Malá smrt pro nový život.

Stiskla v ruce jedinou zbraň, co měla, a byla rozhodnutá ji použít, aby přežila.

V temně zeleném přísvitě lesa zahlédla stín netvora, kterého znala ze svých těžkých snů.

Byl pokrytý krví a díval se na ni.

Olivie

*Kdo by měl za zlé prostému dítěti,
že bez díků bere každý vdech?
Co může vědět o smrti?*

WILLIAM WORDSWORTH

Olivii byly teprve čtyři, když se netvor objevil. Pronikal do jejích snů, které byly příliš skutečné, a krvavýma rukama ničil nevinnost, po níž obludy nejvíc touží.

Jedné letní noci, kdy měsíc plně zářil jako dětské srdce a vzduch voněl po růžích a jasmínu, vpadl do jejich domu, aby zabíjel a nechal za sebou neproniknutelnou tmou a zápach krve.

Od té chvíle se všechno změnilo. Nádherný dům s bezpočtem pokojů a akry lesklých podlah nesl už navzdýcky stopu jeho přízraku a Oliviiiny ztracené nevinnosti.

Maminka tvrdila, že netvoři neexistují. Že se jí to jen zdá a sny jsou jen sny. Ale tu noc, kdy obludu viděla, slyšela i cítila, ji maminka nemohla utěšit.

Nezůstal nikdo, kdo by seděl u její postele, hladil ji po vlasech a vyprávěl pohádky před usnutím.

Nejlepší příběhy vymýšlel tatínek. Takové bláznivé, o různých žirafách a dvouhlavých kravách. Jenže pak onemocněl a dělal nepěkné věci. Taký začal mluvit silným, hrubým hlasem, který mu ani nepatřil. A odstěhoval se. Maminka říkala, že musí pryč, dokud se zase neuzdraví. Jen občas za ní chodil na návštěvu, ale po celou dobu s nimi seděla v pokoji maminka, teta Jamie nebo strejda David.

Jednou se Olivie směla podívat do jeho nového domu na pláži. Jamie a David ji tam zavedli a ona užasle pozorovala, jak se za prosklenou stěnou zvedají obrovské mořské vlny a pak se táhnou do nekonečna, až tam, kde nadobro splývaly s nebem.

Pak ji chtěl tatínek vzít na pláž a stavět si s ní z písku hrady. Ale teta řekla ne. To se nesmí. Začali se hádat, nejdřív jen tak tiše, jako by dítě bylo hluché. A Olivie se opravdu zařekla, že nechce slyšet, jak zvyšují hlas, jak otec tetě ošklivě nadává a strýc varuje:

Pozor, Same, pozor. Tímhle si nepomůžeš! Zírala dál na moře, protože ji ty jejich hlasy pálily v hrdle a svíraly žaludek.

Nakonec teta prohlásila, že už musí domů, a odnesla ji zpět do auta. Olivie zamávala přes její rameno, ale tatínek jen stál a díval se za ní s rukama zaťatýma v pěst.

Už nikdy do toho domu nesměla.

Jenže všechno začalo mnohem dřív.

Asi tu noc, kdy tatínek vešel do jejího pokoje a probudil ji. Chodil sem tam a něco si pro sebe mumlal. Znělo to drsně, ale ona se nebála, vždyť to byl přece její tatínek. Ani když mu měšíc ozářil divně zkrivenou tvář a lesklé oči. Neměla strach.

Vzrušeně se posadila na posteli. Na nočním stolku hrála skříňka s Modrou vílou z *Pinokia* písničku „Až bude padat hvězdička“.

Olivie se ospale usmála. „Povíš mi pohádku, tati?“

„Něco ti povím, miláčku.“ Otočil se a zadíval se na dceru – na malý uzlík rozčuchaných blond vlasů s velkýma hnědýma očima –, ale neviděl víc než svůj vztek. „Budu ti vyprávět o krásné čubce, co se naučila lhát a podvádět.“

„A kde ta čubička bydlela, tati?“

„Cože?“

„Ta krásná čubička.“

To už děsivě vycenil zuby. „Ty mě neposloucháš! Jsi stejná jako ona! Řekl jsem čubka, krucinál, *kurva!*“

Olivie sebou trhla a v ústech pocítila podivnou kovovou pachutí. Ještě netušila, že je to strach, který zatím nepoznala. „Co je to kurva?“

„Tvoje matka. Ta tvoje mizerná matka.“ Jedním prudkým pohybem smetl z jejího stolku hrací skříňku a několik dalších pokladů. Všechno se roztránilo na podlaze.

Olivie se schoulila do klubíčka a dala se do pláče.

Rozkřičel se na ni a zároveň se omlouval. *Hned přestaň řvát!* Prý koupí novou hrací skříňku. Když se k ní naklonil, byl cítit zvláště, jako salon po nějaké party pro dospělé, než Rosa stihla uklidit.

Pak přiběhla maminka. Měla rozpuštěné vlasy a bílý župan za ní vlál.

„Same, co to proboha děláš?! No tak, Livvy, zlato, no tak, neplač. Tatínek to tak nemyslel.“

Při pohledu na ty dvě světlé hlavy ho zachvátila lítost. Pocítil šok z toho, že drží pěsti zaťaté, a dokonce jimi touží uhodit. „Už jsem se jí omlouval.“

Když ale přistoupil blíž, aby dítě utišil, jeho žena prudce vzhlédla a i v příšeří byla v jejích očích jasně patrná nenávist. „Nepřibližuj se k ní!“ vykřikla a Olivie se rozeštkala ještě víc.

„Vždyť je to moje dcera. Už mám po krk těch tvých rozkazů a zákazů, Julie.“

„Už jsi zase sjetý. Nedovolím, aby ses k ní v takovém stavu přibližoval.“

Pak už Olivie slyšela jen hrozby, třesk a matčiny bolestné výkřiky. Vyklouzla z postele a šla se schovat do skříně pod hromadu plyšových hraček.

Později se dověděla, že maminka otce zamkla v pokoji, zavolala policii a vlezla si do skříně k ní. Vzala ji do náruče a slibovala, že všechno bude zase dobré.

Od té doby s nimi tatínek nebydlel.

Když ji někdy v noci probudily ošklivé vzpomínky, vplížila se k matce do ložnice, snad jen aby se ujistila, že v domě není sama, a možná se i přesvědčila, jestli se tatínek nevrátil.

Občas spali v jiných domech nebo v hotelích. Maminka musela kvůli práci hodně cestovat a teď začala Olivii vozit sebou. Lidé říkali, že je hvězda, a Olivie se tomu vždycky smála. Hvězdy jsou přece ta malá světýlka na nebi a maminka tam teda musí být taky.

Točila filmy a spousty lidí se chodily dívat, jak hraje někoho jiného. Tatínek to dělal taky a Olivie mnohokrát slyšela, jak se při tom seznámili, jak se zamilovali, měli svatbu a pak holčičku.

Když se jí po tatínkovi moc stýskalo, prohlížela si svatební fotografie, na nichž viděla maminku jako princeznu v bílých zářivých šatech a tatínka jako prince v černém.

Byl tam obrovský poschodový dort a taky teta Jamie v modrých šatech, skoro stejně krásná jako maminka. Představovala si samu sebe na těch fotografiích, v růžových šatech a s květinami ve vlasech, jak drží rodiče za ruce a usmívá se. Na těch obrázcích se přece všichni smáli a byli šťastní.

V noci, kdy přišel netvor, slyšela Olivie ve snu výkřiky. Fňukala a šla sebou na lůžku. Neubližuj jí, myslela si. Neubližuj mamince, tati. Prosím, prosím.

Probudil ji nějaký rámus a ozvěna zoufalého volání. Zatoužila po matce.

Vstala, promnula si oči a zamířila do ložnice. Velká modrá postel s bílými květy byla prázdná. Jen ta maminčina vůně ji utěšila. Chvíli si pohrávala s flakónky na toaletce a předstírala, že se voní jako dospělá.

Jednou prý bude stejně krásná jako maminka. Každý to říkal. Olivie si prozpěvovala, pózovala před zrcadlem a představila si, že má také takové princeznovské šaty. Když ji to konečně omrzelo, zívla a vydala se hledat matku.

Všimla si, že se dole svítí. Nakoukla přes zábradlí. Vstupní dveře byly pootevřené. Možná mají návštěvu a zbyde na ni taky nějaká sladkost. Tiše jako myška scházela po schodech a dlaň si držela na ústech, aby potlačila hihňání.

Zaslechla matčinu oblíbenou skladbu z *Šípkové Růženky*.

Z haly se vcházelo do obývacího pokoje s vysokým klenutým stropem a velkými okny s výhledem do zahrady, kterou maminka tak milovala. Měl bílou mramorovou podlahu a krb obložený tmavě modrým kamenem. Křišťálové vázy obvykle překypovaly květinami.

Ale teď byly stolky převrácené, vázy rozbité a květiny pošlapané. Na stěnách v barvě slonové kosti zahlédla červené šmouhy.

Hrozivý pach sevřel Olivii žaludek, zatímco smyčce nastupovaly k závěrečnému crescendo.

Zadívala se na křišťálové střepy na podlaze, vzlykavě šeptem zavolala matku a postoupila o krok dál. Vtom ji zahlédla.

Ležela na zemi, částečně skrytá za velkou pohovkou, s jednou rukou podivně napřaženou. Medově zlaté vlasy měla splepené krví, spoustou krve, bílý župan také zarudlý a rozpáraný na cáry.

Nedokázala zaječet. Olivii lezly oči z důlků, srdce hrozilo, že vyskočí z hrudi, a po nohách jí stekl proud teplé moči. Ale zakřičet nedokázala.

Pak nestvůra skloněná nad její matkou, s rukama i tváří od krve, zvedla hlavu. Měla lesklé skleněné oči.

„Livvy,“ řekl její otec, „proboha, Livvy.“

Když s námahou vstal, spatřila v jeho ruce stříbrné a rudé nůžky.

Ani teď nekřičela, jen se dala do běhu. Tahle nestvůra je opravdová, pomyslela si, a ona se musí schovat. Za sebou zasllechla dlouhý zoufalý kvil raněného zvířete.

Utíkala rovnou do své skříně s hračkami a schovala se pod plyšáky. Tiše zírala na dveře a cucala si palec, zatímco ta obluda běhala po domě a volala ji jménem.

Dveře bouchaly a netvor skučel, vzlykal a funěl, jako zuřivý býk s krvavými rohy.

Olivie, panenka mezi panenkami, se jen příkrčila, rozhodnutá počkat na maminku, až ji z toho děsného snu probudí.

Tak ji také Frank Brady našel. Málem ji mezi těmi medvídky, psy a pannami přehlédl. Nehýbala se, nevydala žádný zvuk. Vlasy jí padaly k ramenům jako zlatý déšť a rámovaly bezbarvou tvářičku s velkýma jantarovými očima a tmavým obočím.

Oči její matky, pomyslel si s lítostí, které často viděl na filmovém plátně a před chvílí posmrtně strnulé a zkalené.

Dítě se dívalo skrze něho, a protože rozpoznal šok, raději si dřepel a nepokoušel se je ze skříně vytáhnout.

„Jmenuju se Frank,“ řekl tiše a pozoroval ji. „Neublížím ti.“ Měl chuť přivolat parťáka nebo někoho z týmu, ale mohl by ji ještě víc polekat. „Jsem policajt.“ Pomalu zvedl ruku a dotkl se placky na náprsní kapse. „Víš, co dělají policajti, zlato?“

Stále tak nehybně zírala, ale v jejích očích přece jen něco problesklo. Vnímá mě, uvědomil si. „Pomáhají lidem. Přišel jsem pro tebe. To jsou všechno tvoje panenky?“ usmál se a zvedl žabáka Kermita. „Toho znám. Taký se díváš na *Sezame, otevři se?* Můj šéf zas vypadá jako Oskar Bručoun, ale neříkej mu to.“

Když neodpovídala, začal vytahovat další figurky, které si z dětského seriálu pamatoval, a žabáka si posadil dokonce na klín. Olivii strnulý pohled ho trhal za srdce.

„Nechceš jít taky ven za Kermitem?“ Natáhl ruku a čekal.

Napráhla svou jako loutka na šňůrce. Nejdříve se ho jen dotkla a pak se mu stulila do náruče. Najednou se roztrásla a tvářičku zabořila do Frankova ramene.

Dělal poldu už deset let, ale tyhle věci pořád špatně snášel.

„Už je dobře, děvenko. Už je to pryč.“ Pohládl ji po vlasech a lehce s ní zahoupal.

„Je tady nestvůra,“ zašeptala.

Frank opatrně vstal. „Už ne.“

„Tys ji zahnal?“

„Odešla.“ Rozhlédl se po místnosti, vzal deku a zabalil ji do ní.

„Musela jsem se schovat. Hledal mě. Měl maminčiny nůžky. Chci maminku.“

Ach bože dobrý, pomyslel si jenom.

Při zvuku kroků z chodby se Olivie přitiskla k Frankově šíji a zakvílela. Pohládl ji po zádech a obrátil se ke dveřím.

„Franku, měla by tu být ještě... Tys ji našel.“ Detektiv Tracy Harmon se zadíval na holčičku v partnerově náruči a prohrábl si vlasy. „Prý měla sestru. Jamii Melbourneovou. Její muž David je nějaký hudební manažer. Snad bydlí kousek odsud.“

„Tak jim to musíme oznámit. Zlatíčko, pojedeme za tetou Jamie?“

„A je tam maminka?“

„Ne. Ale určitě by chtěla, abys tam jela.“

„Chce se mi spát.“

„Tak klidně spi. Zavři oči a spi.“

„Viděla něco?“ zeptal se Tracy.

„Jo.“ Frank hladil dítě, které už mělo oči zavřené. „Myslím, že toho viděla až moc. Ještě štěstí, že ji ten bastard nenašel. Zavoláme sestře. Musíme ji odvézt dřív, než to vyčmuchará novináři.“

Vrátil se. Netvor s tatínkovou tváří a maminčinými nůžkami byl zpátky. Viděla, jak se krade domem, z nůžek, které syčely jak had, kapala krev. Blížil se ke skříni a tatínkovým hlasem opakoval její jméno.

Liivvy, Liivvy, miláčku, pojd' ven, povím ti pohádku.

„Ne, tati! Ne, ne, ne!“

„Livvy, tiše, už je dobře. To jsem já, teta Jamie.“

„Nepouštěj ho sem, prosím. Nebo mě najde.“ Livvy se s pláčem schovala do tetiny náruče.

„Nepustím, slibuju. Jen klid.“ Zničená Jamie přitiskla tvář k neteřině jemné šíji a houpala ji ve světle stolní lampy, dokud se holčička nepřestala třást. „U mě budeš v bezpečí.“

Schovala tvář do Oliviiých vlasů a tiše plakala. Zadržovala vzlyky, které se jí divoce draly hrdlem, a jen mlčky slzami smáčela zlaté vlásy.

Julie. Bože, Julie.

Chtělo se jí nahlas volat sestru, ale bylo tu dítě, na které musela brát ohledy.

Julie se tolik snažila dcerku ochránit a teď byla mrtvá.

Jamie kolébala děcko, dokud neusnulo. Myslela na svou krásnou, inteligentní sestru se zastřeným smíchem, štědrým srdcem a výrazným talentem, jejíž život skončil v pouhých dvaačtyřiceti letech. A podle těch dvou detektivů ji o něj připravil muž, který z lásky k ní zešílel.

Sam Tanner byl opravdu šílený, pomyslela si Jamie a začala pěstí. Vinou žárlivosti, drog a zoufalství. Teď zničil objekt své touhy nadobro.

Ale dítěte se nikdy nedotkne.

Jamie položila Olivii zpátky do postele, přikryla ji a jemně se dotkla její hlavy. Zavzpomínala na noc, kdy se holčička narodila. Jak se Julie mezi kontrakcemi usmívala.

Snad jen Julie MacBrideová se mohla v tak vypjatou chvíli radovat. A nervózního krasavce Sama s vystrašenýma očima dokonce ještě útěšně hladila po rozcuchaných černých vlasech.

A když jí pak přinesl děcko ukázat před prosklenou stěnu, v očích se mu leskly slzy radosti a dojetí.

Ano, tehdy se zdáli tak dokonalí, všichni tři spolu i jeden pro druhého.

Jamie přešla k oknu, ale dívala se do prázdna. Juliina hvězda tehdy stoupala a Samova už jasně zářila. Potkali se při natáčení a bláznivě se do sebe zamilovali. Vzali se po čtyřech měsících a tisk na ně pěl ódy.

Měla z toho obavy, ale Julie vždycky přesně věděla, co chce, a tehdy to byl Sam Tanner. Nějakou dobu také všechno vypadalo jako v pohádce, kterou Julie vyprávěla dcerce před spaním.

Jenže pohádka se brzy začala měnit v noční můru – a to jen pár bloků od mého domu, pomyslela si Jamie a bolestně zavřela oči.

Pod oknem zableskly reflektory auta a Jamie polekaně uskočila. David, uvědomila si, a rychle se ohlédla, zda Olivie spí. Pak spěchala z pokoje a s manželem se setkala v hale, když sbíhala ze schodů.

Chvilí tam jen mlčky stál a vyděšeně zíral před sebe. Byl to vysoký muž se širokými rameny, tmavými vlasy a šedozelenýma očima, u kterého Jamie vždycky hledala sílu a oporu. Teď jako by se zhroutil do sebe a v podivně rozbředlé tváři mu cukaly svaly.

„Ach bože, Jamie. Bože můj.“ Hlas se mu zlomil, a tím se všechno jen zhoršilo. „Potřebuju se napít.“ Odvrátil se a nejistě vklopýtal do předního salónu.

Musela se chytit zábradlí, aby neztratila stabilitu. Teprve po chvíli se vydala za ním. „Davide?“

„Potřebuju jen minutku.“ Ruce se mu silně trásly, když se natáhl po láhvi whisky a trochu si nalil. Jednou rukou se opřel o stůl a obrátil do sebe obsah sklenice, jako by šlo o medicínu. „Ježíši, ten ji ale zřídil.“

„Davide.“ Jamiino sebeovládání, za které se od příchodu policie schovávala, vzalo v tu ránu za své. Se zoufalým štkáním klesla na podlahu.

„Proboha, promiň.“ Přispěchal k ní a přitáhl ji k sobě. „Já se omlouvám, Jamie.“

Seděli na podlaze v útulném salónu, zatímco venku pomalu svítalo. Jamie se otřásala vzlyky tak silně, jako by se měla celá rozpadnout.

Postupně se pláč měnil ve steny a šepot sestřina jména, až utichl docela.

„Dovedu tě nahoru. Potřebuješ si odpočinout.“

„Ne, ne.“ Pláč jí pomohl. Přesvědčovala se, že pomohl, i když ji opustil celou rozbolavělou. „Livvy by se mohla probudit. Bude mě potřebovat. Musím to zvládnout.“

Opřela se o křeslo a osušila si tvář. Hlava i žaludek ji bolely jak otevřené rány, ale pokusila se vstát. „Řekni mi, cos viděl. Všechno.“ Když zavrtěl hlavou, vztyčila bradu. „Musím to vědět, Davide.“

Zaváhal. Připadala mu tak bledá a křehká. Zatímco Julie byla vysoká a vláčná, Jamie spíš menší a jemná. David přesto věděl, že jejich křehkost je jen zdání. Často žertoval, že sestry MacBrideovy mohou slézat hory a brouzdat po lesích.

„Tak pojď na kafe. Povím ti všechno.“

Jamie, stejně jako její sestra, odmítala služebnictvo, které by s ní žilo pod jednou střechou. Soukromí domova by si nedala nikým narušit. Hospodyně měla dorazit až za dvě hodiny, a tak připravila kávu sama, zatímco David u kuchyňského stolu zamýšleně zíral z okna.

Mlčeli. Jamie si v hlavě promítala povinnosti nového dne. Telefonát rodičům bude ze všeho nejhorší. Pak zařizování pohřbu, a to co nejdiskrétněji, protože tisk už jistě chytá slinu. Musela udržet televizní štáby z dosahu, aspoň dokud bude v domě Olivie.

Položila na stůl dva hrnky s kávou. „Tak povídej.“

„Skoro všechno už nám řekl detektiv Brady,“ promluvil David. „Nešlo o vloupání. Musela ho pustit dovnitř. Podle oblečení se chystala do postele, ale ještě nespala. Nejspíš si v obýváku prohlížela nějaké fotografie a výstřižky z novin. Víš, jak ráda je posílala rodičům.“

Promnul si tvář a pak se chopil kávy. „Museli se pohádat. Podle toho, jak to tam vypadalo, i poprat. Použil nůžky.“ V očích se mu objevilo zděšení. „Jamie, on musel zešilet.“

Zadíval se na ni a vzal ji za ruku. Jamie mu pevně stiskla prsty. „Bylo to... rychle?“

„Nevím. Nikdy jsem nic takového neviděl. Řádl jak zvíře.“ Na chvíli zavřel oči. Stejně by se to doslechla. I v novinách se to jistě objeví, pravda i lži. „Jamie, on ji... pobodal a pak jí podřízl krk.“

Zbledla, ale neuhnula pohledem. „Určitě se bránila. Musela se bránit. Určitě ho zranila.“

„To nevím. To se ukáže až po pitvě. Říkají, že Olivie asi něco viděla a pak se před ním ukryla.“ Napil se kávy v naději, že to uklidní jeho rozjitřený žaludek. „Chtěli by si s ní promluvit.“

„Ona tím nemůže znova projít.“ Tentokrát sebou Jamie trhla a pustila manželovu ruku. „Je to ještě děcko, Davide. Nesmíme ji do toho zatahovat. Vědí přece, že to udělal on,“ řekla s hořkou zlobou. „Mojí neteř nebude vyslýchat policie.“

David si dlouze povzdechl. „Tvrdí, že už ji tak našel. Že přišel a ona už byla mrtvá.“

„Lže!“ V očích se jí zablýsklo a do tváří se vrátila barva. „Je to hnusný vrah. Za to bude pykat! Nejradši bych ho zabila sama. Poslední rok jí dělal ze života peklo a nakonec ji zavraždil. I doživotí je málo.“

Měla chuť něco rozbít nebo rozcupovat. Najednou ztuhla, protože na prahu spatřila stát Olivii s vytřeštěnými očima.

„Livvy.“

„Kde je maminka?“ Spodní ret se jí zachvěl. „Já chci maminku.“

„Livvy.“ Zlost okamžitě ustoupila bolesti a bolest bezmocnosti. Jamie se sehnula a vzala dítě do náruči.

„Ten netvor ublížil mamince. Už je jí dobře?“

Jamie přes dětskou hlavičku zoufale pohlédla na manžela. Vztáhl ruku a přistoupil k ní, takže tam stáli v objetí společně.

„Maminka musela odejít, Livvy.“ Jamie jí vtiskla polibek do vlasů. „Nechtěla, ale musela.“

„A vrátí se brzo?“

V Jamii se něco zlomilo, jako když se vlna převalí přes ostrou skálu. Ne, miláčku. Ona už se nevrátí.“

„Vždycky se vrátila.“

„Teď už nemůže. Půjde do nebe a stane se andělem.“

Olivia si vtiskla pěstičky do očí. „Jako ve filmu?“

Jamie se posadila, aby se jí tak nechvěly nohy. „Ne, tentokrát ne.“

„Netvor jí ubližoval, ale já jsem utekla. Proto se nevrátí. Zlobí se na mě.“

„Ne, ne, tak to není, Livvy.“ Jamie se snažila přijít na lepší odpověď a vzala dětskou tvářičku do dlaní. „Ona chtěla, aby ses schovala. To bylo moc chytré, žes utekla a schovala se do bezpečí. To si maminka přála ze všeho nejvíc. Kdybys to neudělala, byla by moc smutná.“

„Tak to přijede zítra.“ To byl jediný časový údaj, který dokázala pochopit.

„Livvy.“ Po souhlasném kývnutí své ženy si David přitáhl neteř na klín. Ulevilo se mu, když si položila hlavu na jeho hrud'. „Ona se nevrátí, ale bude se na tebe dívat z nebička.“

„Já nechci, aby byla v nebičku.“ Rozplakala se tiše. „Chci domů, chci vidět maminku.“

Když se k ní Jamie natáhla, David zavrtěl hlavou. „Nech ji vyplakat,“ zašeptal.

Jamie stiskla rty a přikývla. Pak vstala a vydala se do svého pokoje zavolat rodičům.

Tisk se té zprávy nemohl nabažít. Jak smečka vlků toužících po krvi. Aspoň tak je viděla Jamie, která se před novináři musela zabarikádovat v domě. Přesto uznávala, že se našlo i pár takových, co byli zdrceni a psali o nich decentně a s úctou.

Julii MacBrideovou přece všichni milovali. Obdivovali ji, toužili po ní, někteří záviděli – ale většinou ji milovali.

A Jamii to nepřišlo fér. Zvlášť když Olivie seděla jako mlčenlivá panenka na pohovce v obýváku nebo chodila po domě bledá jako tělo bez duše. Copak nestačilo, že přišla tak strašným způsobem o matku? A ona o sestru, dvojče a nejlepší přítelkyni zároveň?

Ale protože sama žila ve třpytivém světě Hollywoodu už celých osm let, věděla dobře, že to nestačí.

Julie byla symbolem krásy, talentu a úspěchu venkovského děvčete, které se promění v princeznu po boku filmového prince a žije s ním v přepychovém paláci v Beverly Hills.

Ti, kteří platili lístky u pokladen a hltali články v časopisech, ji považovali za svou. Julie s oslnivým úsměvem a zastřeným hlasem.

Ale neznali ji. Třebaže byla v rozhovorech s novináři vždycky otevřená. Slávu nepovažovala za danou a vážila si jí. Ale i přes všechny ty popsané stránky a filmové záznamy jí nikdo z nich neviděl do duše. Netušili, jaký má smysl pro humor a bláznivé nápady, jak miluje hory a lesy státu Washington, kde vyrostla, svou rodinu a jak bezmezně je oddaná své malé dcerce.